

เพชรสีเพลิง

บทที่ 42

น้ำเสียงน้อยอกน้อยใจของภัสสรทำให้หัวใจของชายหนุ่มไหว
ยวบ “พี่สหัสไม่ว่างจริงๆ จนแวะมานิดเดียวก็ไม่ได้หรือคะ ที่นี่นา
อึดอัดมาก มีตำรวจอยู่เต็มไปหมด ทุกคนกดดันตึงเครียด พี่สั
มอยากกลับบ้านแต่พอยืนยันให้พักที่นี่เพราะคิดว่าปลอดภัยกว่า”

“แล้วสรพักที่ไหน”

“สรนอนกับพี่สัสมที่โรงพยาบาลคะ แต่กลางวันก็กลับไปบ้าน
คุณลุงสุทธิจัดให้มีตำรวจคอยดูแล ตอนนี้พี่กำลังหาเช่าคอนโด
จะให้พี่สัสมหลบไปพักจนกว่าทุกอย่างจะดีขึ้น”

“ถ้าอย่างนั้นก็ไม่มีอะไรต้องเป็นห่วง สรทำตัวดีๆ อย่าดี้อีก
แล้วกัน”

“แต่สรอยากพบพี่สัสนี้คะ เราไม่ได้พบกันนานแล้ว
สรนึกว่าพอสอบเสร็จแล้วจะได้ไปไหนๆ ด้วยกัน แต่พี่สัสมกลับมา
เวลาว่างไม่ได้เลย”

ชายหนุ่มถอนใจ “พี่ไม่ว่างจริงๆ ครับ ต้องขอโทษด้วย”

เพราะวัยที่แตกต่าง การวางตัวของเขา และเพราะเธอเอง
ก็ถูกอบรมมาไม่ให้เป็นคนรับเจ้าเข้าชี้อีก ภัสสรจึงต้องวางโทรศัพท์
ด้วยความผิดหวัง น้ำตาปรึมน้อยอกน้อยใจ

เขาไม่รักเธอแล้วกระมัง ภัสสรแปลกใจที่ครั้งหนึ่งเขาและเธอ
ใกล้ชิดกันจนเธอรู้สึกเหมือนใจแนบใจ ในบัดนี้กลับห่างหายเหมือน
มีอะไรมาขวางกั้นจนคล้ายกับว่าความสัมพันธ์ครั้งนั้นไม่ได้เกิดขึ้นจริง
แต่เป็นเพียงความฝันที่วูบผ่าน

หรือว่าความรักของเขาจะเป็นแบบนี้ เก็บรักไว้ในใจไม่
แสดงออก และงานต้องมาก่อน

ระยะนั้นยังดีที่เพื่อนๆ ยังมีเรื่องกุกกิกกวนวายอยู่รอบๆ ตัว
โทรศัพท์มาคุยบ้าง ชวนไปเที่ยวด้วยบ้างทำให้เธอคลายความทุกข์
ลง ไม่เช่นนั้นภัสสรคงหัวใจแหลกสลายเพราะถูกทิ้งให้คิดมาก

เพื่อนๆ เธอถามว่า “เมื่อไหร่พี่โยจะกลับ คิดถึงพี่โยจังเลย”

ภัสสรเริ่มจะคิดถึงโยธินบ้างเหมือนกัน หลังจากที่เธอตอบสนอง
การติดต่อมาด้วยการคุยกันเนือๆ ครั้งแล้วครั้งเล่า ระยะหลังๆ
โยธินจึงห่างหาย ภัสสรจำไม่ได้แล้วว่าคุยกันครั้งสุดท้ายเมื่อใด

“พี่โยมีแฟนใหม่ไปแล้วหรือ”

“ไม่รู้ซี”

“แล้วยัยสรไม่เดือดร้อนหรือ”

เธอจำได้ว่าเคยมีความสุขสนุกสนานเวลาที่มีโยธินอยู่ด้วย
แต่นั้นก็นานมากแล้ว ก่อนชยาตาย ก่อนเธอรู้จักสหัส

“รู้อย่างนี้หมั่นไว้ก่อนก็ดีหรอกเนอะ ถึงจะไปมีแฟนแต่ยังไง
ก็ต้องกลับมาตายรัง”

ภัสสรสั่นหน้า “ถ้าพี่โยจะไปรักชอบใครเราก็ไม่ว่า”

ครั้นพูดออกมาแล้วเธอก็อดรู้สึกเหงาหงอยๆ ไม่ได้

หญิงสาวไม่รู้ว่าใกล้ถึงเวลาที่โยธินจะกลับมาแล้ว แต่บุญยง
ไปพูดกับเจ้านายเขาให้ลูกชายได้อยู่ต่อ เพื่อที่จะให้ไกลจากครอบครัว
มหาภัยของเธอ... อย่างน้อยก็อีกสักกระยะหนึ่ง...

สหัสนั่งสงบเฉยขณะที่ฟังบุญยงเล่าเรื่อง ดวงตาคม แผง
ประกายกล้ำอยู่ในสีหน้าเจือยืม สร้อยระย้าเสียอีกที่ตื่นเต้นแปลกใจ
กับเรื่องที่ได้ยิน

“อะไรกันคะ เรื่องที่เสียชิบไปโดยเล่านี้ฟังไม่ขึ้นเลย สร้อย
ไม่อยากจะเชื่อ จู๋ๆ มีคนโปะยาลูกสาว ขโมยรถ ซ้ำพาไปปล้น
บ้านคนอื่น แล้วยังทำของมีค่าที่ไปปล้นมาตกไว้ แล้วก็เกิดจะเป็น
ของต้องใจที่เสียอยากได้มานานแล้วเสียด้วย แล้วจะเป็นไปได้ยังไง
ที่กับเรื่องเล็กๆ แค่นี้ เสียเผด็จมาถึงกับส่งคนมาตามยิงหนูสัสม พี่ยง
เชื่อเขาหรือคะ”

บุญยงส่ายหน้า “พี่ไม่รู้จะเชื่อใครดี ถ้ามองเสียเผด็จกับปฏิเสธ
ว่าไม่รู้เรื่องใครยิงใคร แต่เขายอมรับว่าได้ขูให้สองคนพ่อลูกคินของ
จริงๆ”

“เสียเผด็จกรมมาก แต่ก็น่าโกรธอยู่เหมือนกันนะ”

“แต่เสียงพูดของเสียเผด็จก็แปลกๆ ไปเหมือนกันนะ เพราะอย่างนั้นพี่ถึงอยากขอให้ สหส์ไปกับพี่ หากว่ามีเรื่องยุ่งยากอะไรขึ้นมาจะได้ช่วยกันแก้ปัญหา ทั้งสองคนนี้ก็ไม่ใช่ธรรมดาเสียด้วยชิปไต่ยนะไม่เท่าไร แต่พี่ไม่ไว้ใจเซวง ขานั้นชอบทำตัวเป็นนักเลง”

“ถ้าพี่ยกแล้วเรื่องยุ่งยากแล้วจะเข้าไปยุ่งกับเขาทำไมละคะ”

บุญยงตอบว่า “ทำทางชิปไต่ยกับสัมกำลังเดือดร้อนมาก ส่วนเผด็จก็โทรศัพท์คุยกันหลายครั้ง ชุ่นใจที่ของหายและอยากจะได้คืน ไหนๆ พี่ก็รู้จักมานานทั้งสองฝ่าย ถ้าช่วยเขาให้เข้าใจกันได้ พี่ก็อยากจะช่วย”

“เพียงก็เป็นเสียอย่างนี้..!”

บุญยงถามชายหนุ่มว่า “สหส์หนักใจไหม โยชินไม่อยู่ฉันก็เลยต้องรบกวนอยู่เรื่อย คนแก่ก็เป็นอย่างนี้ พี่ตัวเองไม่ค่อยจะได้”

“ไม่เป็นไรครับ ผมไม่หนักใจและยินดีรับใช้เสมอครับ”

“ขอบใจมาก”

สร้อยระย้าถามว่า “เมื่อไหร่ตาโยจะกลับคะ บ้านนั้นมีเรื่องยุ่งอย่างนี้สร้อยซักไม่อยากจะตาโยเข้าไปยุ่งเกี่ยวกับแล้ว”

“นั่นสิ เมื่อก่อนเราหนุนเขาเอง ตอนนี้อยู่จะทำยังไง พี่ไต่เตไปขอร้องเจ้านายเขาให้เขาอยู่ทำงานที่เยอรมันต่ออีกสักพักดูๆ ไปก่อนว่าเรื่องทางนี้จะเป็นยังไง”

“ตอนนั้นเพียงอยากได้ลูกสาวบ้านนั้นเป็นลูกสะใภ้เต็มทีเลย คนไหนก็ได้ไม่ว่าคนพี่หรือคนน้อง”

“ใครจะไปรู้ พี่กับชิปไต่ยรู้จักกันมากกว่ายี่สิบปี แล้วพี่ก็เห็นเด็กสองคนนั้นมาตั้งแต่เล็กๆ เมื่อก่อนชิปไต่ยไม่เป็นอย่างนี้แหละเขาถึงว่าเงินทำให้คนเปลี่ยน แล้วเขายังมาสนิทสนมกับเสียเซวง ก็เลยไปกันใหญ่”

สร้อยระย้าสบตา สหส์ รู้กันว่าบุญยงมองชิปไต่ยในแง่ดีเสมอ ไม่เคยรู้เห็นฉากหน้าแท้จริงร้ายกาจซึ่งเธอได้รับรู้อย่างน้อยก็ฉากหนึ่ง ที่ฝ่ายนั้นทำร้ายรังแกคนอ่อนแอกว่าอย่างไรคุณธรรม

“สหส์จะไปกับเพียงครั้งนี้ไม่มีปัญหาอะไรใช่ไหม ถ้าไม่สะดวกก็บอกได้นะ” เธอถามเสียงอ่อน

ชายหนุ่มยิ้มขี้น “ไม่เป็นไรครับ”

พอเสร็จธุระจากบุญยง สร้อยระย้าก็ตามชายหนุ่มกลับตึกเล็กที่พัก บ่นอย่างเป็นกังวล “ฉันไม่สบายใจเลยที่เพียงเข้าไปยุ่งกับเรื่องนี้”

“คุณยงเป็นคนดี เห็นคนที่รักสองฝ่ายไม่เข้าใจกันก็อยากจะช่วย ผมว่าอย่างน้อยก็ปล่อยให้ท่านลองทำดูก่อนเถอะครับ”

“แล้วที่สหส์จะไปพบเสียชิปไต่ยครั้งนี้ เตรียมตัวเตรียมใจแล้วหรือยัง จะมีปัญหาอะไรหรือเปล่า”

เขาตอบขี้นๆ ว่า “ผมเป็นผู้ช่วยไม่กล้าทำปัญหาอะไรหรอกครับ ผมมีหน้าที่ไปดูแลคุณบุญยงก็จะทำให้ดีที่สุด”

“เรื่องที่เสียชิปไต่ยเล่านี้แปลกมากเลยนะ ไม่น่าเชื่อเลย”
อีกฝ่ายยิ้มเฉย

สร้อยระย้าทำท่าคิดได้ “เออ จริงสิ แล้วคืนนั้นสหส์หายไปไหน สร้อยตามหาแต่ไม่พบ”

“ผมไม่สบายก็เลยกลับก่อน ผมเรียนให้คุณสร้อยทราบแล้ว”

“โทรมาบอกหลังจากปล่อยให้หาอยู่ตั้งนาน” เธอต่อว่า
“แต่สร้อยกลับมาบ้านก็ไม่พบสหส์นะ”

“ผมไปนอนที่คอนโด” ชายหนุ่มมองเธอพลาหงวระระประจบ
“คุณสร้อยสงสัยอะไรหรือครับ”

“เปล่า” สร้อยระย้าหงวระระบ้าง

ถึงเธอสงสัย แต่ไม่ว่าเขาแก้ตัวอย่างไรเธอก็เชื่อทั้งหมด และยังช่วยแต่งเรื่องขึ้นมาเสริมบอกเล่ากับคนอื่นในส่วนที่เขายาด เธอคอยปกป้องจนใครๆ ก็ไม่กล้าแตะต้องสหส์มาตั้งแต่แรกแล้ว

ห้องรับรองขนาดเล็กซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของห้องอาหารในโรงแรมหรูถูกจัดจางไว้เป็นพิเศษ คนทั้งหมดมาถึงในเวลาไล่เลี่ยกัน เผด็จและลูกน้องร่างใหญ่ท่าทีนักเลงที่มีแผงหวดติดอยู่เหนือริมฝีปากมาถึงก่อนใคร พอบุญยงและสหส์ ปรากฏตัว เสียใหญ่ก็ยกมือไหว้

กล่าวทักทายด้วยเสียงหัวเราะดังและท่าทีที่พยายามจะให้ดูเป็นปรกติ และสุจริตใจอย่างที่สุด

บุญยงดูออก แม้จะไม่สบายใจแต่ก็ยิ้มรับไหวแล้วจับมืออีกฝ่ายเขย่าอย่างที่เคยทำ “เสียเผติม วันนี้หน้าตาแจ่มใส คงจะเป็นฤกษ์ดีให้การพบครั้งนี้ผ่านพ้นด้วยความเข้าใจกันนะครับ”

“ผมก็หวังอย่างนั้นครับเพียง ที่จริงผมไม่สบายใจเลยที่เพียงต้องมารับรู้เรื่องไม่เป็นเรื่อง หวังว่าหลังจากนี้คงไม่เกิดขึ้นอีก”

บุญยงพูดว่า “ทุกอย่างขึ้นอยู่กับความเข้าใจที่ดีต่อกันครับ เสีย ถึงจะมีอะไรเกิดขึ้นมา แต่ถ้าทำความเข้าใจกันเสียก่อนได้ก็จะหมดปัญหา”

“ครับ ผมเห็นด้วย”

“อ้าว นั่นเสียธิปไตยมาถึงแล้ว เชิญครับเชิญ”

ธิปไตยเองก็มีลูกน้องชายมาเป็นเพื่อน เขานั่งสีหน้าและรอยยิ้มทักทายบุญยงและคู่กรณี เหมือนไม่มีเรื่องรุนแรงบาดหมาง ไม่ทันสังเกตเห็นสหัสซึ่งแม้จะร่างกายสูงใหญ่ยืนอยู่ใกล้ๆ แต่เพราะว่ามีวงจวลอยู่กับบุคคลที่กำลังเผชิญหน้าทำให้ชายสูงวัยมองข้ามคนที่ไม่เกี่ยวข้องไปเสีย

“มาครับ เชิญนั่ง ใครจะดื่มอะไรกันดี ประเดี๋ยวเราทำธุระกันก่อนแล้วค่อยสั่งอาหารก็แล้วกัน วันนี้ผมขอเป็นเจ้ามือเอง”

ธิปไตยร้องว่า “ไม่ได้ซีครับ ผมรบกวนเพียงแล้วยังจะให้ป็นเจ้ามืออีกได้ยังไง”

“รบกวนรบกวนอะไรกัน คนชอบๆ กันทั้งนั้น”

ตอนนั้นเองที่ธิปไตยมองเห็นสหัส เขาถึงกับชะงักยิ้มค้างแล้วหยุดจ้องอย่างแปลกใจ สีหน้าตระหนกตกใจขึ้นวูบ

“เอ๊ะ นี่...”

สหัส เจอยิ้ม สบตาอย่างไม่หวั่นไหว

บุญยงหันมา “นี่คนของผมเองครับ เสีย อยู่ด้วยกันมาพักหนึ่งแล้ว มีอะไรก็อาศัยไหว้วานเขามาตลอด”

ธิปไตยพูดไม่ออก รู้สึกเหมือนสมองเป็นอัมพาตไปชั่วขณะ ไหนจะกังวลเรื่องเผติม ไหนจะมาเจอสหัส คู่แค้นเก่าโดยไม่รู้เนื้อรู้ตัว ซ้ำดูเหมือนชายหนุ่มจะเป็นคนโปรดที่บุญยงไว้เนื้อเชื่อใจอย่างยิ่ง ไม่เช่นนั้นคงไม่ให้อยู่เคียงข้างในยามนี้ ที่เขายอมสำเหนียกถึงอันตรายซึ่งอาจเกิดขึ้นได้ในยามที่เสือเผชิญสิงห์

ธิปไตยแทบไม่เป็นตัวของตัวเองขณะที่นั่งลงเจรจา มองหน้าใครก็ไม่สนทน ได้แต่หัวเราะเก๋ๆ ปล່อยให้เผติมแก้ตัวและตำหนิต่อว่าเอาข้างเดียว

“ผมเสียใจด้วยเรื่องลูกสาวคุณกับเพื่อนชายของเขา แต่ที่ผมไม่รู้ไม่เห็นว่าเป็นคนทำ ผมยอมรับว่าพิรุธขาดไปเหมือนกัน ที่มีคนเข้ามาขโมยของถึงในห้องทำงานในบ้าน ผมโทรศัพท์ไปถามเสียธิปไตยก็บอกว่าไม่รู้ไม่เห็น ถ้าบอกกันเสียแต่แรกว่าของ... บังเอิญ... มาตกอยู่ในรถและยินดีคืนให้ ผมก็คงไม่ตั้งใจสงสัยอะไร ผมต้องการเพียงของของผมนั่น ไม่สนใจทั้งสิ้นว่าใครจะเป็นขโมยใครจะเป็นคนบงการ”

“เอาละๆ” บุญยงไกล่เกลี่ย “ไหนๆ เราก็มาอยู่กันตรงนี้แล้ววันนี้คุณธิปไตยก็ตั้งใจเอาของมาคืนให้ ผมหวังว่าทุกอย่างจะจบด้วยดี”

ธิปไตยเปิดกระเป๋าหนังใบเล็กที่คล้องติดมือหยิบห่อผ้าออกมาวางบนโต๊ะ บุญยงต้องเลิกคิ้วอย่างแปลกใจที่เห็นประกายตาของเผติมวาววาบขณะเอื้อมมาฉวยห่อผ้าไปด้วยมืออันสั่นเทา

เผติมหวังห้วงของถึงเพียงนั้นเชียวหรือ

“ผมขอให้หลังจากนี้ไปเรายุติความขัดแย้งกันให้หมด แล้วกลับมาเป็นมิตรที่ดีต่อกันเถอะนะครับ” ชายผู้มีอาวุโสสูงสุดพูดด้วยน้ำเสียงเจือหัวเราะเอาใจ พยายามทำให้บรรยากาศแจ่มใส

เผติมที่ประคองห่อผ้าคล้ออกดู พอเห็นของข้างในก็เปลี่ยนสีหน้าเป็นเครียดขมขื่นราวคนละคน “เอ๊ะ นี่เสียเล่นตลกอะไร”

ธิปไตยหน้าเผือด “อะ... อะไรครับ”

“มีอะไรหรือคุณเผติม”

“ของนี่ไม่ใช่...” เสียงกระซกซอกซอก “ไม่ใช่ของที่ผมหาอยู่”

บุญยงหันมองหน้าธิปไตย ก็เห็นสีหน้าฝ่ายนั้นเจื่อนจางลงทันที
ระลึกระลึกพุดว่า

“ก็นี่แหละของของเสียจริงๆ ผมไม่ได้เปลี่ยนของอื่นมา
สาบานได้”

อีกฝ่ายผุดลุกขึ้น โกรธจนลืมหูลืมตา ระเบิดเสียงอย่างบันดาล
โทสะเต็มที่ “ไอ้โกหก มึงปล้นของกูแล้วยังมาพุดว่าไม่ได้เอาไป”

บุญยงออกจะงงกับท่าทีคล้ายสติแตกของเพื่อนรุ่นน้องที่เขารู้จัก
มานาน “คุณเผด็จม ใจเย็นๆ ก่อน”

“เพียง ผมขอบอกว่าเพียงเชื่อถือไอ้คนนี้ได้” เขาส่งเสียงดัง
อย่างโกรธจัด เนื้อตัวสั่นเทาชี้หน้าคู่อริ “มันเป็นสันดานโจร
ปล้นกันชัดๆ แล้วยังมีหน้ามาทำหน้าชื่อบอกว่าไม่ได้เอาไป”

“เสียธิปไตยจะว่ายังไง...”

ธิปไตยได้แต่เบื้อโบ๋ หาคำมาอธิบายไม่ได้

บริกรสาวสองคนที่เข้ามาบริการเครื่องดื่มต้องหลบออกไปทันที
เมื่อแขกผู้มีท่าทีคล้ายผู้ดีมีอันจะกินตั้งท่าจะรบกวนตรงนั้น คนที่
ติดตามทั้งสามก็ไหวตัวเช่นกัน ชายหมวดเพิ่มลุกขึ้นเตรียม
สนับสนุนเจ้านายขณะที่ผู้ติดตามธิปไตยก็เข้าประกบนายของตนอย่าง
เตรียมอารักขาเต็มที่ จะมีก็แต่สหัสซึ่งประกายดาววาววับจับมอง
แต่ละคนอย่างระวังระไว แต่ยังรักษาตำแหน่งเดิมไว้เช่นเดียวกับ
บุญยง

“ตกลงว่ามึงจะคืนของของกูหรือไม่คืน”

บุญยงยังรักษาระดับน้ำเสียงเตือนสติชายรุ่นน้อง “เสียเผด็จ
ครับ...”

“ของของเสียที่อยู่กับผมก็มีแค่นี้ ผมบอกแล้วว่ามิพระสมเด็จ
องค์นี้องค์เดียวเท่านั้นที่ตกอยู่ในรถ”

“ไอ้โกหก มึงเอาไปก็รู้ๆ กันอยู่ มึงอยากมีเรื่องใช้ใหม่ถึง
กล้าลองดีกับกู”

บุญยงได้แต่มองชายทั้งสองอย่างกลัดกลุ้มเป็นที่สุด เผด็จ
คนนี้ ไม่ใช่มหาเศรษฐีสง่าผ่าเผยดังงามที่เขารู้จักมาตลอดเวลาสี่สิบ
กว่าปีที่ผ่านมา ขณะเดียวกันธิปไตยก็ไม่มีท่าทีจะยอมรับเรื่องของ
ที่อีกฝ่ายตามมาหา

เขาเริ่มตระหนกที่ไม่มีทางทำให้อะไรดีขึ้นได้อีกแล้ว

ถึงอย่างไรเขาก็พุดอย่างสุขุม “เอาอย่างนี้เถอะ คุณเผด็จ
ผมขอเวลาให้เสียธิปไตยสามวัน แล้วค่อยมาคุยกันใหม่”

“เพียงจะขออีกสามวันทำไม ให้เจ้านี้พุดมาตรงนี้เลยดีกว่า
ว่าจะคืนหรือไม่คืนของของผม”

ธิปไตยทิ้งกๆ เงินๆ ไม่อาจให้คำตอบ

“น่าอะ เสีย อีกสามวันเรามาคุยกันใหม่ สองวันก็ได้ถ้า
เสียร้อนใจ”

เผด็จตาลุกโชนจ้องหน้าธิปไตย ยกนิ้วขึ้นคาดโทษ
“ถ้าอีกสองวันมึงยังไม่ตอบ กูจะไม่ฟังใครอีก”

เขาหันไปพยักหน้ากับลูกน้องตัวโตที่มีท่าทีคล้ายไม่กลัวใคร
หรืออะไรทั้งสิ้น แล้วก็เดินดุ่มๆ นำออกไปด้วยอาการโกรธจัด

บุญยงถอนใจอย่างกลัดกลุ้ม ถ้ามองอย่างไม่เชื่อถือ

“เสียธิปไตยไม่มีของที่เขาต้องการจริงๆ หรือ”

“ผมไม่รู้ด้วยซ้ำว่าเสียเผด็จพุดถึงของอะไร เป็นความจริงว่า
มิพระสมเด็จองค์นี้องค์เดียวเท่านั้น ถ้ามีของอื่นเจ้าโจรตัวจริงคง
เอาไปหมดแล้ว”

แต่เผด็จก็ไม่ได้แสดงอาการแปลกใจกับห่อผ้าเล็กๆ ที่ธิปไตย
วางลงตรงหน้า คล้ายกับว่าของที่เขาค้นหาไม่ได้มีขนาดหรือจำนวน
มากไปกว่าห่อผ้าเล็กๆ ที่ถูกวางลงตรงนี้เมื่อครู่ก่อน

บุญยง ใจหายวาบเมื่อคาดเดาว่าของที่ฝ่ายนั้นหาอยู่คืออะไร
แล้วก็เข้าใจว่าเพราะเหตุใดเผด็จจึงเดือดร้อนถึงเพียงนั้น

เพชรพระราช เพชรสีเพลิงต้องห้าม.....

เขาไม่ทันมองหน้าสหัส ไม่เห็นว่าชายหนุ่มก็นึกตาม และ
มีสีหน้าเผือดลงอย่างคาดไม่ถึงเช่นกัน.....